

PRAKTISEREN

ALLERHANDE VISSERIJPROBLEMEN

MARKT (1)

De huidige crisis in de zeevisserij is gekenmerkt door een inzinking van de visprijs bij de visser zelf, deze inzinking treft bijzonderlijk de koolvis en de tonijn. Dit zei de Franse Staatssecretaris bij Verkeerswezen. Deze ontwaarding is alleen het gevolg van de overproductie in de wereld en voorts van het bestaan van reusachtige voorraden tonijn en mooie meid in de diepvrieskasten. Op het peil van Europa zou er een echte „gemeenschappelijke visserijmarkt” moeten op punt gezet. Op het nationale vlak moeten de nodige middelen in het leven geroepen worden om een markt te maken die terzelfdertijd aan de zeevisserij zelf, het middel zou verschaffen om de rendabiliteit te verzekeren der rederijen en een prijszenuwstructuur te bekomen die voordelig zou moeten zijn voor de ontwikkeling van het verbruik.

Maar hoe zou men eigenlijk een echte gemeenschappelijke zeevisserijmarkt kunnen maken? Dat is de vraag. Dergelijke markt zou in de eerste plaats moeten neerkomen in een bescherming van de aangesloten leden tegen de invloeden van derde landen. Vervolgens zou dergelijke markt moeten leiden tot verbetering van de middelen die haar kunnen „ophouden”. Ten derde zou er moeten kunnen worden overgegaan tot het scheppen van middelen voor de bevordering van de uitvoer.

Om deze grote doelen te kunnen bereiken, moet de bepaling van de referentieprijzen worden vastgelegd waardoor de sluiting van de grenzen mogelijk zou worden als wanneer de wereldprijzen onder deze referentieprijzen zou komen te liggen.

De Staatssecretaris meent anderzijds nog dat de opvangprijs moet worden verhoogd en dat de lijst van de soorten vis die van deze opvangregeling genieten, moet worden uitgebreid. Ook moeten de opslagmogelijkheden worden verbeterd. De Franse regering bestudeert thans een soort tegemoetkoming voor de opslag van diepgevroren vis. Deze tegemoetkoming zou ongeveer 0,14 F.fr per kilo en per maand bedragen en dit voor een duur van 6 maanden. Bovendien zou een tegemoetkoming aan de uitvoer worden toegekend vanaf de eerste april i.l. voor de visrepen van diepgevroren koolvis en kabeljauw.

Voor de tonijn wordt een stelsel van vergoedingstoelagen onder de vorm van compensatie bestudeerd.

MARKT (2)

Welke maatregelen neemt de Franse regering en welke overweegt ze? Zij heeft niet gewacht om schikkingen te nemen en een dringend plan op te stellen. Inderdaad werden belangrijke maatregelen onlangs genomen ten voordele van de ambachtelijke zeevisserij.

De regering neemt trouwens ook maatregelen om de zware lasten die op de uitbating van de rederijen wegen, te verlichten en de gevolgen recht te trekken die daaruit voor de zeelieden kunnen voortvloeien. Verder wordt een buitenlandse handelspolitiek voor de visserijproducten beoogd. Deze eerste maatregelen zullen evenwel nog maar weinig aarde aan de dijk brengen. Zij moeten aangevuld worden door maatregelen die het statuut van de ambachtelijke visser aanbelangen. Op dit gebied moet de toestand van de belanghebbenden ten overstaan van de werkloosheid ten gevolge van de weersgesteldenis en de economische werkloosheid vlug worden omschreven.

Het buitenlandse verlies moet worden verminderd. Dit moet een der voornaamste oogmerken zijn van de nieuwe Franse visserijpolitiek. Dit verlies is inderdaad belangrijk. Daarom treft de Staatssecretaris dat er geen sprake kan zijn de invoer van vis definitief te begrenzen. Uitgezonderd natuurlijk in geval van ernstige crisis. Maar daartegenover staat, dat de voorwaarden waarin deze invoer gebeurt moeten worden verbeterd, namelijk door het aantal plaatsen langs waar de invoer geschiedt te verminderen, waardoor de hoedanigheidstesten ernstiger beter zouden worden uitgevoerd. Of dat een oplossing is, betwijfelen we.

Anderzijds moet een dynamische uitvoerpolitiek ondernomen en aangemoedigd worden in het bijzonder voor verwerkte waren. Met het oog daarop zou een promotieorganisatie binnenkort kunnen worden opgericht om de werking van de ondernemingen die risico's op de vreemde markte zouden te ondersteunen hebben.

Twee belangrijke ontwerpen zijn voor het ogenblik ter studie. De grote lijnen van de twee belangrijkste werden uiteengezet. De eerste gaat om de oprichting van een „nationale werklozenkas door weersomstandigheden” die tot doel moet hebben de vissers een gewaarborgd minimum inkomen te verschaffen. De tweede heeft tot doel, een interprofessioneel nationaal organisme op te richten die een „nationale tussenkomstpolitiek” op de vismarkt in haar bevoegdheid zou hebben.

Indien vroeger de Franse zeevisserijpolitiek werd gericht op de basis t.t.z. op de schepen en hun uitgave en de rederijen zelf dan moet ze nu worden vervolledigd door een marktpolitiek.

OOK IN ENGELAND ZWARE ONKOSTEN (1)

Volgens de «White Fish Authority» bedroegen de kosten voor brandstof in de Britse zeevisserijwereld voor het jaar 1972 acht miljoen pond en dit cijfer vertegenwoordigt 7 procent van de totale ontvangsten. In 1974 bereikten de kosten van de brandstof de 27,5 miljoen pond en dit is niet minder dan 20 t.h. van de totale ontvangsten! Sedertdien zijn er evenwel nieuwe stijgingen voorgekomen. Bepaalde vaartuigen van Grimsby en Hull waren wel beschermd tegen deze verhogingen in 1974 daar ze kontrakten op lange termijn hadden afgesloten nog lang voordat de prijs verviervoudigd was. Vele andere reders hadden dit geluk niet waardoor dan niet minder dan 90 schepen moesten worden aan de ketting gelegd of werden omgebouwd namelijk, in Aberdeen en in Lowestoft, waar de zeevisserij het niet verder kan opnemen tegen de aantrekkingskracht van de oliemaatschappijen. We zien er talloze kleine reders verdwijnen en dit voorgoed waarvan de bemanning op de onderzoekingsvaartuigen van de oliemaatschappijen terecht komen. Bovendien heeft de prijs van de uitrusting en het materieel een zelfde verhoging meegeemaakt als de brandstof. Aldus kostte een nylonnet van 15 ton 15.000 pond in 1973. Zes maanden later was dat 28.000 pond. De prijs van het staal verhoogt in dezelfde verhoudingen en daardoor kosten de herstellingen dan ook stukken van mensen meer dan vroeger. Terzelfdertijd stelde men een instorting vast van de visprijzen in de mijnen van de voornaamste Britse havens. Dit sedert april 1974. In vele gevallen bereikte deze prijs maar de helft meer van wat het was een jaar voordien!

In januari werden de kabeljauwrepen aan de groothandelaars verkocht voor 55 pence het halve kilo in plaats van het jaar ervoor.

Voor de schelvis was de prijs gevallen van 60,2 tot 59,8 pence, voor de pladijs van 70,05 tot 66,1 pence en voor de haring van 26,3 tot 23,8 pence.

KOSTEN (2)

Overproductie en daarnaast vernauwing van de markt, dit zou zowat de grondslag kunnen zijn van het gehele afbraakproces. Vernauwing van de markt: daarmee wordt alleen maar bedoeld dat de verbruiker liefst maar de beste soorten meer koopt, zodat vele vissoorten onverkocht blijven en dit heeft vanzelfsprekend een heel ongunstig verloop op de markttoestand.

Maar de verbruiker laat niet steeds de gewone vissoorten liggen om andere en fijnere soorten te kopen. Maar al te dikwijls laat hij de vis terzijde liggen omdat hij met hetzelfde geld en zelfs veel minder, een kip kan kopen of zelfs vlees! De invoer van Amerikaanse diepgevroren visfilets in Groot-Brittannië is in 1974 aanzienlijk verminderd. De prijs ervan bedroeg 279 miljoen pond in plaats van 359 miljoen pond in 1973 dit is een daling van 22%. Ook hier verkiest de verbruiker vlees te kopen of gevogelte, liever dan vis.

De IJslanders en de Noormannen hebben zich nu naar de Europese Gemeenschappelijke markt gekeerd met hun vis want in de Verenigde Staten mogen ze zoveel niet meer invoeren. Daardoor werden de Britse en de Franse markten met goedkope vis overstroomd wat in de beide landen dezelfde gevolgen had, te weten: de blokkade van de havens.

We zijn nu zover, dat in vele gevallen de rederij een uitbating gevisfilets in Groot-Brittannië is in 1974 aanzienlijk verminderd. De prijs ten! De Britse regering heeft een toelage van 6,5 miljoen pond aan de zeevisserij toegekend. Dit bedrag komt evenwel niet ten goede aan het grootste deel van de ambachtelijke visserij want deze toelage wordt maar alleen toegekend aan de reders van schepen van meer dan 40 voet lengte (dit is 12,19 m.).

Een reder van 41 jaar oud die de „Kustvissersbond” van de Humber leidt, verklaarde dat een van zijn laatste reizen van 18 dagen hem amper 54% van de nettowinst heeft opgeleverd. Zekere vissers hebben zelfs maar 10 pond per week opgeraapt na 28 dagen zee!

Ondertussen heeft de Britse Onderstaatssecretaris voor Schotland verklaard dat er geen sprake kan zijn van de grenzen af te sluiten voor de invoer van vis. Dit zou regelrecht indruisen tegen de belangen van het land, maar er werd toch aan het zeevisserijbedrijf de verzekering gegeven dat veranderingen zullen worden gezocht in de gemeenschapspolitiek voor de visserij. Daarmee zijn de vissers weeral gesust geweest en gaan ze terug naar zee alsof er niks gebeurd was.....!